

Nguyễn Ngọc Tư

Tắm sông

Vậy là má không cho tôi tắm sông nữa. Má nói, má coi truyền hình, người ta biểu, nước sông bây giờ ô nhiễm lắm, trẻ nít tắm hư mắt. Tôi hỏi ô nhiễm là gì, má tôi nói dơ. "Một chút thôi mà - tôi cố nài nỉ - có chút xíu thôi". Má tôi dứt khoát, không là không.

Tôi chê lý do của má đưa ra lằng xẹt, chỉ vậy mà bắt hồng cho tắm sông nữa. Buồn muốn chết. Những chiều ra đồng chạy rong chạy ruổi thả diều về, nực thôi là nực, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, xách cái gàu ra ngoài cầu ao xối sàn sạt mà không thấy mát tí nào, thèm nhảy ùm cái xuống sông, sải tay sải chân vẫy vùng cho sướng người.

Tôi biết lội hồi sáu tuổi. Hôm đầu tiên xuống nước, tôi ở trường ngừng ngẩng cái cu bằng trái ớt. Ba ôm tôi xuống bên, ông đặt bàn tay to bè lên cái bụng tròn ừm của tôi sướng wá, tay chân lúnh quính đập lia lia làm nước văng sáng tran mặt ba tôi (nước mát thì thôi đi chứ). Má tôi ngồi trên bờ hái đọt choại vừa nhó xuống, kêu:

- Anh khéo, ngộp con nó...

Ba cười to:

- Em đừng lo. Mai một thằng này lặn ngụp phải biết.

Chỉ năm hôm sau, khi ba tôi lặng lẽ bỏ bàn tay ra, tôi đã lủm bủm lội được một tí đường. cái đầu tôi ngoi lên còn cái mông chìm lỉm, ba cười, chê: "Cái thằng bơi y hệt con chó phèn". Nhưng đám bạn cùng lứa của tôi đang ngồi so bì, "Sao tao ôm dừ khô tập hoài mà hông biết lội". Tôi tài khôn, "Mày bắt chuồn chuồn cho nó cắn rún á, biết lội liền hà". Nó tưởng thiệt, đi bắt chuồn chuồn về cho cắn muốn tiêu cái rún luôn. Vậy mà tôi cố đồ thừa,

"Tại đây hồng bắt chuồn chuồn đỏ, chuồn chuồn đỏ cắn rún mới biết lội được". Sau này nhớ lại, tôi nghĩ nhất định mình bơi giỏi là nhờ bàn tay ấm nóng của ba đã truyền cho tôi lòng dũng cảm và sức mạnh. Ba nói, con nít ở vùng sông nước mà không biết bơi thì tội nghiệp, xuống bến trượt chân, qua cầu gãy ván... Bất trắc không biết chừng.

Ai chớ tôi thì ba tôi khỏi lo. Đi học về, vừa cắt cái cặp đã nhảy um xuống sông. Tụi bạn phục lẫn cái tài lặn dài hơi. Còn về khoản lội đua, mỗi con Én là dám so kè với tôi, trời đất ơi, con gái gì mà lội thoi thót như con ếch, lẹ ghê. Mà cũng tại nó cao, chân dài, tay dài, nó sai một nhịp, tôi đã lọt lại phía sau Vừa rồi, tôi với nó bơi thi, hồng hiểu sao tôi lúm súm thế nào mà để nó qua bờ bên kia trước, nó bắt tôi kêu nó bằng chị hai, thấy tức chết.

Thằng tèo bênh vực tôi, nó an ủi, "Mai một trả thù, hén mậy?" Tội nghiệp, nó thần tượng tôi từ cái năm sáu tuổi tới giờ. Tôi hứa, mai một trả thù.

Nhưng từ má tôi cảm ngặt, coi như không còn cơ hội nữa. Sông với tôi có biết bao nhiêu là chuyện với nhau, bây giờ biểu không tắm nữa, buồn ơi là buồn vậy.

Ngày xưa đúng là sông không như bây giờ. Nước sông không như bây giờ. Nước sông mát. Nước không trong như trong sách người ta hay tả mà cợn phù sa. Xứ tôi là xứ phù sa mà. Sông có mùi thơm hơi ngòn ngọt của bẹ dừa nước mọc chòm chòm ra ngoài bãi. Nước lớn, cá kìm kìm lội thành đàn nhộn nhịp. Nước ròng sát bãi, tụi tôi chạy rượt với đám ca thòi lòi. Hồi đó, đất sinh dưới đáy sông chúng tôi chọi nhau cũng thơm, nên mặt mũi tèm lem bùn mà không thêm để ý, có đứa bị chọi nguyên một cục sinh vô miệng, trợn trừng không noi được tiếng nào.

Từ từ, sông ngâu đục hẳn đi. Cứ nước lớn, mặt sông đầy rác. Mới đầu, tụi tôi thích lắm, tụi tôi vớt được bao nhiêu là chai lọ, tha hồ nuôi cá lia thia. Con Én coi tay chân quều quào vậy chớ siêng, nó vớt được bao nhiêu là đồ chơi

cúng cuối. Rồi tui tôi cũng chán trò chai lọ, mặc kệ chúng, dưới sông trôi đầy kia kia. Tôi hỏi ba tôi rác đâu mà nhiều vậy, ba nói là do người ở chợ hay đổ rác xuống sông. Tôi gật gù, ờ phải, ở chợ người ta đông lắm.

Trong đám bạn, tôi biết chợ nhiều nhất. Nhà tôi có cái quán cóc nhỏ bán bánh kẹo, đồ chơi con nít. Mỗi lần đi chợ đồ hàng, má đều chở tôi theo. Ra ngoài đó, má lên chợ, tôi dom chừng chiếc xuồng. Sau này tôi thêm một nhiệm vụ nữa là gỡ rác quần chân vịt máy. Rác nhiều quá, cứ đi được một chút nghe cái máy chạy rì rọ, biết thế nào chân vịt cũng bị quần rác rồi. Một ngày nọ, tự nhiên tôi nghĩ, mình gỡ ra rồi quăng xuống, thế nào nó cũng vướn vo mấy chiếc xuồng khác, tội nghiệp người ta ghê lắm. Tôi lẳng lẳng giờ cía sạp xuồng lên, bỏ mớ rác vào đó. Má tôi rầy, "rác rưởi mà để vô xuồng chi con, dơ hết". Tôi nghi! sao thua vậy. Má tôi cười, không nói gì nhưng vẻ mặt rất hài lòng. Hôm đó, về tới nhà, được hai thùng rác đầy vun. Tôi bung lên nhà, ba như không giận nó đã quăng con mèo chết xuống. Tui tôi tự nhủ, bữa nay tắm lần này nữa thôi, tui tôi chờ cho tới chừng nào sông sạch, trong trở lại. Tôi lên nhìn con Én, lẳng sải tay bơi một mạch qua bờ bên kia, "Mai một thể nào cũng trả thù chó con trai mà để thua con gái, kỳ lắm".